

Wyrok z dnia 8 kwietnia 2004 r.

II UK 305/03

Zwrot nienależnie pobranych zasiłków chorobowych i macierzyńskich przez osobę niemającą statusu osoby ubezpieczonej następuje na podstawie zasad określonych w art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Beata Gudowska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Herbert Szurgacz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2004 r. sprawy z wniosku Danuty S. i Barbary Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o zasiłek chorobowy i macierzyński, na skutek kasacji wnioskodawczyni Danuty Sołtys od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2003 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w P. decyzją z dnia 10 grudnia 2001 r. zobowiązał odwołujące się Danutę S. i Barbarę Z. - w nawiązaniu do prawomocnej decyzji z dnia 27 lipca 1998 r. orzekającej, że Danuta S. nie podlega od dnia 9 sierpnia 1997 r. ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym „A.” należącym do Barbary Z. oraz orzekającej o braku prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na podstawie przepisów: art. 1, art. 2, art. 5, art. 32 ust. 1, art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 30, poz. 143 ze zm.), art. 84 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), art. 26 ust. 1, art. 32 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

(Dz.U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161) - do zwrotu solidarnie nieprawnie pobranego przez Danutę S.: zasiłku chorobowego za okres od 4 października 1997r. do 18 lutego 1998r. w kwocie 13.131,20 zł; - zasiłku macierzyńskiego od 19 lutego 1998 r. do 10 czerwca 1998 r. w kwocie 21.402,40 zł, tj. łącznie w kwocie 34.533,60 zł.

Danuta S. w odwołaniu domagała się „zmiany zaskarżonej decyzji przez uchylenie zobowiązania zwrotu pobranych przez nią zasiłków”, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a przede wszystkim art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. Nr 60, poz. 636) oraz art. 84 ustawy o s.u.s. Twierdziła, iż nie ponosi winy za wypłatę zasiłków, bo do ubezpieczenia zgłosił ją pracodawca na podstawie umowy o pracę.

Pismem z dnia 11 stycznia 2002 r. wnioskodawczyni Danuta S. „zgodziła się” zwrócić pobrane przez nią zasiłki w kwocie netto, czyli faktycznie przez nią pobranej, po dokonaniu przez pozwany organ rentowy rozliczenia tych kwot z dokonanymi przez nią w 1999 r. wpłatami w kwocie 10.033,75 zł w postaci składki na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i chorobowe oraz w kwocie 5.322, 20 zł w postaci składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Barbara Z. wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, zarzucając organowi rentowemu błędne ustalenie stanu faktycznego przez przyjęcie, że celowo zgłosiła Danutę S. do ubezpieczenia społecznego, aby umożliwić jej późniejsze uzyskanie świadczeń pieniężnych od pozwanego, jak i błędne zastosowanie przepisów art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej z 1999 r. oraz art. 84 ust. 6 ustawy systemowej i przyjęcie, iż ponosi odpowiedzialność solidarną z Danutą S. Zdaniem odwołującej się orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2001 r. (II UKN 388/00), odmawiające stosunkowi nawiązanemu przez nią z Danutą S. w dniu 9 sierpnia 1997 r. charakteru stosunku pracy, prowadzi do oczywistego wniosku, że nie można jej przypisać atrybutu pracodawcy, a Danucie S. atrybutu pracownicy. Tym samym nie może znaleźć zastosowania przepis art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Pełnomocnik pozwanego organu rentowego (na rozprawie w dniu 27 czerwca 2002 r.) sprecyzował stanowisko pozwanego w ten sposób, że obie odwołujące są zobowiązane do zwrotu pobranych przez Danutę S. zasiłków nie solidarnie, lecz *in solidum*, a podstawę prawną żądania stanowi art. 66 ustawy zasiłkowej z 1999 r. oraz art. 84 ust. 1 i 6 ustawy systemowej.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2002 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił odwołanie Danuty S. i zmienił zaskarżoną decyzję w całości w ten sposób, że odwołująca się Barbara Z. nie ma obowiązku zwrotu wspólnie z odwołującą się Danutą S. wypłaconych Danucie S. zasiłków.

Sąd stwierdził, iż żądanie zwrotu nienależnego świadczenia od pracodawcy jest wyłączone jeżeli przepisy zobowiązują pracownika do zwrotu świadczeń. Takim przepisem jest art. 66 ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej z 1999 r. Zasada ta dotyczy również zasiłku macierzyńskiego. W konsekwencji, zdaniem Sądu Rejonowego, w sprawie nie znajdzie zastosowania art. 84 ust 6 ustawy o s.u.s., w myśl którego jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez pracodawcę nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość obowiązek ich zwrotu obciąża pracodawcę.

Umowa o pracę zawarta między Danutą S. a Barbarą Z. była umową pozorną. Danuta S. faktycznie nie podjęła u Barbary Z. zatrudnienia, a mimo to korzystała ze świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Jej działaniu można więc przypisać cechy świadomego działania obliczonego na objęcie ubezpieczeniem społecznym w celu uzyskania następnie stosownych świadczeń pieniężnych. W konsekwencji Sąd uznał, że to na Danucie S. ciąży obowiązek zwrotu pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Co do kwestii, czy odwołująca się Danuta S. miała obowiązek zwrotu pobranych zasiłków w kwocie brutto Sąd stwierdził, iż w myśl art. 34 ust 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U z 2000 r Nr 14 poz. 176 ze zm.), organy rentowe są obowiązane jako płatnicy składek pobierać zaliczki miesięczne od wypłaconych bezpośrednio przez te organy emerytur i rent, zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, rent strukturalnych oraz świadczeń pieniężnych dla cywilnych ofiar wojny. Zaliczka na podatek dochodowy, którą organ rentowy obowiązany jest odprowadzić od wypłaconego świadczenia jest częścią dochodu osoby pobierającej świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego, którą nie może ona dowolnie dysponować, ale która przeznaczona jest wyłącznie na pokrycie zobowiązań podatkowych, w konsekwencji jest uzyskaną przez tą osobę korzyścią. Pobranie nienależnego świadczenia rodzi obowiązek zwrotu tego świadczenia i następuje w granicach uzyskanej korzyści. „Kwota nienależnego świadczenia jest kwotą jakie świadczenie przysługiwało”. Dopiero od tej kwoty świadczenia pobrana jest zaliczka na podatek dochodowy. Obowiązek zwrotu zaliczki na podatek

dochodowy ciąży na osobie, która została wskazana jako podatnik przy przekazywaniu tej zaliczki na rzecz organu podatkowego. Skoro odwołująca Danuta S. została wskazana jako podatnik, a pozwany organ rentowy był tylko płatnikiem zaliczki to obowiązek zwrotu zaliczki na podatek dochodowy ciąży na odwołującej się. Tym samym należało uznać, iż odwołująca Danuta S. jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia wraz z podatkiem dochodowym odprowadzonym od tego świadczenia do urzędu skarbowego przez pozwany organ rentowy.

W konsekwencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie Danuty S. nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Sąd uznał za zasadne odwołanie Barbary Z. , na której obowiązek zwrotu pobranego przez Danutę S. świadczenia nie ciążył.

Apelacje od wyroku wniosła Danuta S. oraz pozwany ZUS Oddział w P. Danuta S. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi brak dowiedzenia jej winy, pominięcie niedopełnienia przez ZUS ustawowego obowiązku ustalenia, czy podlega ubezpieczeniu społecznemu w wymaganym terminie, obciążenie jej w całości winą z powołaniem się na pozorność umowy o pracę. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i decyzji przez uchylenie obowiązku zwrotu wypłaconych zasiłków.

Pozwany organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części zmieniającej decyzję ZUS Oddział w P. (pkt 2 wyroku), zarzucając naruszenie art. 84 ust 1 i 6 ustawy systemowej. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 i 3 i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 27 lipca 1997 r., ewentualnie o uchylenie wyroku w pkt 2 i 3 i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2003 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił obie apelacje. W zakresie apelacji Danuta S. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym orzeczeniu. W szczególności stwierdził, iż całkowicie chybione są zarzuty odwołującej co do błędnego zastosowania prawa materialnego. Kwestie te zostały w sposób wystarczający wyjaśnione uzasadnieniem orzeczenia Sądu Rejonowego.

W odniesieniu do apelacji pozwanego należy Sąd Okręgowy stwierdził, iż organ rentowy w apelacji nie wskazał żadnej z przesłanek uzasadniających uchylenie zaskarżonego wyroku, a Sąd drugiej instancji nie dopatrzył się podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania, dlatego też wniosek o uchylenie zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest pozbawiony podstaw prawnych.

Odnosząc się do wniosku pozwanego o zmianę zaskarżonego wyroku w sposób wskazany w apelacji, Sąd Okręgowy stwierdził, iż podniesione przez apelującego zarzuty zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie gdyż stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż osobą wyłącznie zobowiązaną do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń jest Danuta S. jest trafne, a brzmienie art. 84 ust. 1 w związku z art. 84 ust. 6 powołanej ustawy wyklucza odpowiedzialność solidarną lub *in solidum* płatnika składek wraz z osobą, która pobrała nienależne świadczenie.

W kasacji od orzeczenia Sądu Okręgowego Danuta S. zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie art. 66 w związku z art. 86 i 85 pkt 1 ustawy zasiłkowej z 1999 r., art. 2 w związku z art. 8 § 2 Konstytucji RP, art. 84 w związku z art. 127 i art. 122 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 409 k.c. i art. 5 k.c. Zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania „w szczególności art. 477⁹ § 2 k.p.c., art. 391 k.p.c. w związku art. 391 § 1 k.p.c., art. 477¹³ k.p.c., art. 232 w związku z art. 391 §1 i 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. art. 328 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. art. 231 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 k.p.c. Powołując się na wskazane podstawy powódka wniosła w przypadku uwzględnienia podstawy kasacyjnej określonej w art. 393¹ pkt 2 k.p.c. - o uchylenie zaskarżonego wyroku w części objętej pkt 1 i 2 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi Okręgowemu lub o uchylenie również wyroku Sądu Rejonowego z dnia 2 sierpnia 2002 r., w części objętej pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia podstawy kasacyjnej określonej w art. 393¹ pkt 2 k.p.c., a uwzględnienia podstawy kasacyjnej określonej w art. 393¹ pkt 1 k.p.c. – o zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej pkt 1 i 2 .

Powódka zarzuciła, iż zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo przez błędną interpretację przepisów art. 84 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i przepisu art. 316 § 1 k.p.c. oraz naruszenie zasady nieretroaktywności Wskazała na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego pojęcia „stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy” w aspekcie ustalenia stanu prawnego, a w szczególności stosowania przepisów art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 2 Konstytucji i art. 8 § 2 Konstytucji oraz w związku z art. 84 , art. 127 i art. 122 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 66 w związku z art. 86 i art. 85 pkt 1

ustawy zasiłkowej z 1999 r. (a w konsekwencji także art. 37 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 25 listopada 1986 roku o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych i art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa), a nadto na potrzebę wykładni art. 477⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 37 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 25 listopada 1986 roku o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych w związku z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, względnie art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a w szczególności wyjaśnienia zakresu zastosowania norm prawnych wynikających z tych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie istotną kwestią, wymagającą rozważenia w pierwszej kolejności, jest określenie prawa, według którego spór podlegał rozstrzygnięciu. Sądy obu instancji przyjęły, że sprawa zwrotu wypłaconych zasiłków chorobowego i macierzyńskiego podlega rozstrzygnięciu w oparciu o obowiązujące w momencie wyrokowania przepisy ustaw o systemie ubezpieczeń społecznych z 1998 r. oraz o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa z 1999 r. Skarżąca natomiast jest zdania, że zastosowanie wymienionych regulacji prawnych oznacza przyjęcie działania prawa wstecz. Zdarzenie w postaci wypłacania zasiłków chorobowego, a następnie macierzyńskiego miało miejsce w okresie od 4 października 1997 r. do 10 stycznia 1998 r., a więc pod rządami ustaw o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa z 1974 r. oraz ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych z 1986 r.. Pierwsza decyzja o obowiązku zwrotu wypłaconych zasiłków została wydana w dniu 10 grudnia 2001 r., a więc pod rządami ustawy zasiłkowej z 1999 r. oraz ustawy o s.u.s.

Rozpoznawanie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych odbywa się w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 1 k.p.c.). Stosownie do art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Stan rzeczy, o którym mowa w powołanym przepisie dotyczy nie tylko okoliczności faktycznych, ale również obowią-

zującego w chwili wydania wyroku prawa materialnego. W myśl ogólnych zasad obowiązywania prawa w czasie ustawa późniejsza uchyla ustawę wcześniejszą, chyba że ustawa nowa przewiduje dalsze obowiązywanie niektórych przepisów ustawy dawnej.

Ustawa zasiłkowa z 1999 r. weszła w życie z dniem 1 września 1999 r. (za wyjątkiem przepisów wymienionych w art. 86 ustawy, które nie dotyczą spornej sprawy). Zgodnie z jej art. 85 z dniem 1 września 1999 r. utraciła moc ustawa zasiłkowa z 1974 r. Ustawa zasiłkowa z 1999 r. nie zawiera przepisu przewidującego dalsze obowiązywanie (stosowanie) przepisów ustawy dawnej.

Ustawa o s.u.s., która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. (z wyjątkami wymienionymi w art. 127 pkt 1-5, które weszły w życie wcześniej, lub po tej dacie), pozbawiła mocy prawnej ustawę o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych z 1986 r. (art. 122 pkt 1). W rozdziale 13 Przepisy przejściowe i końcowe zawiera ona uregulowania przewidujące dalsze obowiązywanie przepisów dotychczasowych (np. art. 109, art. 120). Nie dotyczą one jednak kwestii zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Obydwie wymienione ustawy zawierają uregulowania dotyczące nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, różne w pewnym stopniu od uregulowań dotychczasowych. Oznacza to, że z dniem wejścia w życie nowych przepisów, sprawy zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczenia społecznego podlegają rozstrzygnięciu w oparciu o te nowe uregulowania zarówno w przedmiocie świadczeń bezpodstawnie pobranych (ustawa zasiłkowa z 1999), jak i świadczeń nienależnie pobranych (ustawa systemowa).

Co się tyczy relacji między ustawą zasiłkową, a ustawą systemową, należy dojść do wniosku, że kształtuje się ona jak stosunek między regulacją ogólną, a regulacją szczególną. Ustawa o s.u.s. w art. 84 ust. 1 przewiduje, że osoba, która pobrała nienależnie świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Ustępy 2-4 powołanego przepisu określają, jakie kwoty uważa się za kwoty nienależnie pobranych świadczeń. W myśl ustępu 5 przepisów ust. 2-4 i 8 nie stosuje się, jeżeli przepisy szczególne określające zasady przyznawania i wypłacania świadczeń stanowią inaczej.

Ustawa zasiłkowa z 1999 r. - jako regulacja szczególna - przewiduje w art. 66 ust. 2, że jeżeli bezpodstawną wypłata zasiłku nastąpiła z winy ubezpieczonego lub

wskutek okoliczności, o których mowa w jej art. 15-17 i 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących lub ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej. Zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu odnosi się on do przypadków bezpodstawnej wypłaty zasiłku osobom mającym status osoby ubezpieczonej. Danuta S. nie miała statusu osoby ubezpieczonej, ponieważ nie łączył jej stosunek pracy z Barbarą Z., ani inna relacja prawna, z którą należałoby wiązać powstanie stosunku ubezpieczenia społecznego. W tej sytuacji należy przyjąć, że Danuta S. jest zobowiązana do zwrotu nienależnie wypłaconych jej zasiłków chorobowych i macierzyńskich w oparciu o zasady określone w art. 84 ustawy o s.u.s.

Sądy orzekające trafnie przyjęły, że w sprawie nie znajduje zastosowania ustęp 6 art. 84 tej ustawy, w myśl którego jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez pracodawcę nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość, obowiązek zwrotu obciąża pracodawcę. „Zatrudnienie” Danuty S. u Barbary Z. miało charakter fikcyjny, między wymienionymi nie powstał stosunek pracy w związku z czym Barbara Z. nie stała się pracodawcą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2001 r., II UKN 388/00). Natomiast w myśl art. 84 ust. 1 pkt 2 ustawy o s.u.s. za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia. Wynika stąd, że osobą obowiązaną do zwrotu nienależnie pobranych zasiłków jest Danuta S.

Nie jest trafny zarzut kasacji naruszenia zasady niedziałania prawa wstecz. Działanie prawa wstecz miałoby miejsce w przypadku, gdyby przepisy ustawy o s.u.s. wprowadzały obowiązek zwrotu świadczeń ubezpieczeniowych w zakresie nieprzewidzianym dotychczasowymi przepisami, do sytuacji mających miejsce przed wejściem w życie nowych przepisów. Ustawa o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych z 1986 r. w art. 37 przewidywała obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w tym samym zakresie co przepisy ustawy o s.u.s.

Nie jest również usprawiedliwiony zarzut kasacji naruszenia art. 5 k.c. W odróżnieniu od prawa pracy, gdzie w myśl art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych w przepisach prawa pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy, przepisy prawa ubezpieczenia

społecznego nie zawierają analogicznej klauzuli odsyłającej. Przepisy prawa cywilnego znajdują zastosowanie w prawie ubezpieczenia społecznego wyłącznie w zakresie i na podstawie wyraźnej regulacji zawartej w przepisach tego prawa. Takie odesłanie zawiera np. art. 84 ust. 1 ustawy systemowej odnośnie do odsetek od nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Wreszcie nie jest usprawiedliwiony zarzut naruszenia art. 477⁹ § 2 k.p.c. Postępowanie sądowe dotyczyło odwołań od decyzji organu rentowego z dnia 10 grudnia 2001 r. oraz 18 lipca 2002 r. Decyzja z dnia 18 lipca 2002 r. dotyczyła zmiany wysokości nienależnie pobranych kwot zasiłków w związku z uprawomocnieniem się wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 lutego 2000 r. w następstwie oddalenia przez Sąd Najwyższy kasacji od tego wyroku orzeczeniem z dnia 15 maja 2001 r., II UKN 388/00. Nie uzasadniało to - jak uważa kasacja - zwrotu sprawy do organu rentowego i rozpoczęcia, w trybie postępowania administracyjnego, sprawy od nowa w organie rentowym.

Z przytoczonych motywów, w oparciu o art. 393¹² k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

=====